32e jaar. — Nr 46. Donderdag 16 April 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt nº 37-39, te Tongeren.**

ABONNEMENT

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 16 APRIL.

De hongerlijders.

Ziehier een bewijs van de buitengewone schaamteloosheid met dewelke de geuzen het volk bedrogen hebben over de zoogezegde ellende der afgedankte schoolmeesters.

Bijna dagelijks lezen wij in den *Moniteur* berichten, waardoor er in de verschillende gemeenten van het land officieele onderwijzers gevraagd worden voor openstaande plaatsen van onderwijzer.

Zoo zijn er plaatsen van gemeente onderwijzer te geven in de volgende gemeenten :

Widoye, Wolverthem, Hoeylaert, Coninxheim, Alsemberg, Hemixhem, Spy, Moerbeke-Waes, Kortryk, Lebbeke, Essche, Zillebeke, Chapelle-lez-Haarlemont, Leysele, en menige andere gemeenten.

In al deze gemeenten vraagt men onderwijzers of onderwijzeressen waarvan de jaarwedde meer dan 1600 fr. is en die daarenboven een huis en eenen prachtigen hof tot hunne beschikking hebben.

Indien nu de afgedankte schoolmeesters waarlijk te beklagen waren, zooals de liberale dagbladen beweren, indien zij in de ellende verkeerden en van honger stierven, zouden zij zich dan niet haasten eene der bovenstaande plaatsen te vragen?

Maar neen, die plaatsen staan open en blijven openstaan, hetgeen een duidelijk bewijs is dat de afgedankte officieele onderwijzers met hun wachtgeld zeer tevreden zijn en geenszins van honger sterven.

Wat in dit alles het schandaligst is, zijn de liberale dagbladen die zich niet schaamden voor die valsche hongerlijders geld in te zamelen en hun, uit louter comedie, een deel te geven der aalmoezen welke de ware ellendigen, de werklieden zonder werk toekwamen.

Ja, dat is ongehoord en zal de liberale partij tot eeuwige schande strekken.

De gemeenten Ordingen, Berbrouck, Exel, Kinroy en Kleine-Brogel, hebben toelating bekomen om hunne officieele school, die gehecl verlaten was af te schaffen en de vrije school aan te nemen.

De doctor **Mooren** van Dusseldorf zal te Luik zijn in het *Hôtel de l'Europe* den 2 MEI aanstaande.

Paardenmarkt te Tongeren, donderdag 7 mei.

Op den markt van heden donderdag waren te koop gesteld : 317 koeien, 78 kalveren, 32 schapen, 200 vette en 1259 magere varkens.

BINNENLAND

Het lijk van Armand Peltzer is maandag, 13 april, te Verviers aangekomen, met den gewonen trein die om [illegible] u. 40 m. uit Leuven vertrekt. Het was geplaatst in eenen lijkfourgon, in 't zwart gedrapeerd. De trein is naar de oeststatie gereden die dicht bij het kerkhof ligt. Het was 3 u. 34 m. als de trein aankwam. Er was weinig volk in de statie. De aankomst van het lijk was geheim gehouden. Uit den lijkfourgon zijn vier personen gestapt, namelijk de heeren James Peltzer, Schoenfeld en twee vrienden van Armand Peltzer, Te Verviers bevond zich de heer Karl Boecking, schoonbroeder van Armand Peltzer.

De kist werd gelegd in den lijkwagen van tweede klas, die aan den ingang [illegible] statie stond. De bloedverwanten en vrienden zijn in twee rijtuigen gestapt. Niemand volgde de rijtuigen. Op den doortocht van de statie naar het kerkhof kwamen er talrijke nieuwsgierigen toegeloopen.

De lijkwagen is gekomen tot aan den grafkelder waar madame Maria Peltzer, geboren Boecking, begraven ligt ; zij overleed te Verviers den 28 maart 1870. Er is in den kelder plaats voor 9 lijken. De lijkkist van Armand Peltzer is in eiken hout, niet vernist, zonder versiering, tenzij groote koperen nagels. Er is geen opschrift op.

Op de kist lagen vier kronen, die in den kelder gelegd zijn ; een vijfde uit kunstbloemen gemaakt werd langs buiten op het graf gelegd, waarvan het hoveken opgefrischt is. Als de kist in den kelder zonk, weende de heer James Peltzer. Op dit oogenblik stonden meer dan vijf honderd personen rond het graf. Als de kist uit den lijkwagen gehaald werd, ontdekte zich de menigte, tot dat zij in den kelder was gezonken.

De familie en vrienden zijn vervolgens weer in de rijtuigen gegaan en om 4 1/2 ure was alles gedaan.

Over de laatste oogenblikken van Armand Peltzer, worden nog de volgende bijzonderheden medegedeeld :

Zooals wij hebben gezegd overleed Armand Peltzer vrijdag om 1 uur namiddag. Hij was om 6 ure opgestaan en had den vorigen avond nog eieren met wit brood geeten.

Met veel moeite kon hij van uit zijn bed tot in zijnen zetel geraken. De twee geneesheeren van het gesticht kwamen hem bezoeken, maar toen zij ondervonden dat hij niet meer kon herstellen, was hun gevoelen toch niet dat de dood zoo nabij was. Een weinig nadat de geneesheeren vertrokken waren, werd hij door het doodgerochel overvallen, echter zonder het bewustzijn te verliezen.

Toen de adjudant kwam, klaagde Armand over dat gerochel hetwelk hij toeschreef aan de onmogelijkheid om te kunnen fluimen.

Van eene maand vroeger was zijne stem noch duidelijk noch goed verstaanbaar meer. Elke samenspraak maakte hem uiterst vermoeid.

De adjudant begreep dat de dood voor de zieke aanstaande was. Hij deed onmiddellijk den geneesheer van dienst verwittigen, die op zijnen beurt Leon ging halen om hem bij zijnen broeder te brengen.

Het eerst wat Leon vroeg aan Armand was of hij niets zou willen gebruiken. De zieke verzocht om een glas warmen wijn ; dit werd hem gebracht maar Armand verzocht toen aan Leon den wijn eerst te proeven om te zien of hij niet te warm was.

Dit gedaan, wilde hij zijnen zieken broeder laten drinken. Om dit met meer gemak te doen veranderde hij licht de houding zijns broeders in den zetel. Hij ondersteunde het hoofd met eene hand en bracht zoo den wijn aan zijnen mond.

Daar Armand geene beweging deed om te drinken, zegde Leon : « Drink toch. »

Op hetzelfde oogenblik gevoelde hij dat het hoofd van Armand zwaarder op zijne hand rustte. Hij boog meer voorover, hoorde eenen zucht en dit was alles. Armand had geleefd.

Rond 11 ure was getelegrafeerd aan madame Peltzer, opdat zij zou komen met James en de kleine Mariette. Te laat echter kwamen zij te Leuven aan, want eerst te 1 uur 30 vertrok de trein uit Brussel.

De droefheid van moeder en dochter was hartverscheurend. Om 6 ure keerden zij terug naar Brussel.

Vandaag is het juist 2 jaren dat Armand werd overgevoerd naar de celgevangenis te Leuven.

Een der personen die hem alle dagen zag, verklaart dat nooit iemand vreeselijker heeft geleden dan hij. In den laatsten tijd was hij zoo mager dat zijne ledematen nagenoeg doorschijnend waren en die verschrikkelijke magerheid kwam hoofdzakelijk voort uit slapeloosheid In den laatsten tijd was het hem gegund den heeten nacht te lezen.

Nu ligt hij op zijn doodsbed. De oogen staan wijd open, de uitdrukking van het wezen is krachtig. Tusschen de handen heeft hij een der tuiltjes violetten welke zijne Mariette op zijn lijk legde.

Mrs Schoenfeld en Van Calster zijn naar Leuven gekomen om de noodige formaliteiten te vervullen.

In hunne tegenwoordigheid werd het aan Leon toegestaan een laatste vaarwel te zeggen aan zijnen broeder. Hij viel op het lijk neer, snikte en weende terwijl hij het ontzielde lichaam vast omslingerde.

Ziehier wat Leon Peltzer zegt in zijn smeekschrift aan den Koning gezonden eenige dagen voor 't overlijden van zijnen broeder, om voor hem genade te vragen : « Onschuldig veroordeeld, zoo als ik altijd op de plechtigste wijze gezegd heb, boet hij meer dan drie jaren de broederlijke opofferingen, welke hij mij zoo edelmoedig betoond heeft in deze groote omstandigheid van zijn leven. Verpletterd onder die verschrikkelijke veroordeeling, die hem getroffen heeft, terwijl hij omgeven was van genegenheid en achting, sterft hij weg in verdriet in zijne gevangenis en zijn toestand is op dezen oogenblik van dien aard, dat wij het rekken van zijn leven niet kunnen hopen. Laat dan tot aan uwen troon mijn nederig smeekgebed opstijgen ! Heb medelijden met mijnen broeder en denk aan de pijnen en angsten, die hij op ieder oogenblik sedert drie jaren doorstaan heeft, om op den rand van het graf te komen... »

— De ongelukkige zinneloze die de ruiten heeft uitgeslagen van het rijtuig waarin aartshertog Rodolf en prins Philips gezeten waren, is door den onderzoeksrechter den heer Hippert ondervraagd geworden. Als hij in het kabinet kwam had hij de dwangkapot aan. De onderzoeksrechter deed hem die afdoen. Caudde antwoordde op al de vragen met onsamenhangende woorden en gebeden prevelende.

De wetsgeneesheeren hebben zijnen toestand onderzocht. Caudde is voorloopig opgesloten in de gevangenis der kleine Karmelieten. Terwijl de wetsgeneesheeren en het parket beraadslaagden over den toestand van Caudde, werd deze opgesloten in eene cel van het paleis van justicie. Daar begon hij luide te bidden en lofzangen te zingen. Als de gendarm in de cel kwam om hem te doen zwijgen, zat hij op zijne knien en hij vroeg om hem den deken der St-Gudulakerk te zenden om hem het doopsel te geven.

Caudde werd in een rijtuig der gevangenis naar de kleine Karmelieten gevoerd. Als hij het rijtuig zag, wilde hij de vlucht nemen ; hij werd vastgegrepen en dan gaf hij schoppen aan de gendarmen. Men moest hem weer het dwangkapot aandoen. Onderwege werd hij kalm en hij smeekte dat men de kapot zou afdoen. Men heeft het gedaan. In de gevangenis gekomen, klaagde hij over de wonde die hij aan de hand en den arm heeft bekomen, door het uitslaan der ruit.

Caudde zit in eene cel van opmerking en een gevangenbewaker is bij hem geplaatst om te belletten dat hij eene poging tot zelfmoord zou plegen.

Caudde is in betichting gesteld. Het misdrijf waarmede hij beschuldigd wordt, kan gestraft worden met een gevangzitting van 10 tot 15 jaar.

Omer Caudde, die te Gent geboren werd, heeft aan zijne ouders eenen vlaamschen brief geschreven, om hun te verzoeken hem uit de gevangenis te halen.

P. S. De bediende Omer Caudde, die de spiegelruit gebroken heeft van een koninklijk rijtuig is door de geneesheeren als zot verklaard en daardoor zal er geene vervolging plaats hebben. Hij is in depot naar het St Janshospitaal gezonden en zal naar een zothuis worden overgebracht.

⁂ *De hooge rekening.* — In een restaurant steekt een heer de zilveren lepels en vorken in den zak.

De garçon komt toegeloopen en zegt :

« — Mijnheer gij steekt zeker bij abuis het zilver in uw zak.

» — Bij abuis ? vraagt de andere, schijnbaar verwonderd : Wel neen, ik dacht dat alles wat hier op tafel werd gebracht in de nota was begrepen — zij is er ten minste hoog genoeg voor.

⁂ Een oud militair, die door een sabelhouw zijn neus verloren had, gaf een bedelaar een aalmoes.

« — God spare u het gezicht, zeide deze dankend.

» — Waarom het gezicht ? vroeg de veteraan.

» — Wel mijn goede heer, omdat gij, als uw oogen slecht werden, geen bril zoudt kunnen dragen.

⁂ *Moeder tot hare jonggehuwde dochter.* — Wat scheelt er aan Clara ? Waarom zijt gij zoo bedroefd ?

Clara. — Och, mama, Henri is zoo wreed en behandelt mij iederen dag al slechter en slechter en slechter. Verbeeld u, nu wil hij hebben dat ik de keukenmeid zal wegzenden ; hij zegt dat hij haar manier van koken niet langer kan uitstaan, en hij weet toch dat *ik* altijd het eten kook.

BUITENLAND

Nederland.

Omtrent de zeer belangrijke en droevige gebeurtenis te Maastricht bevat de *Limburgsche Courrier*, een verhaal, waarvan de volgende nadere bijzonderheden ontleend zijn :

Op het spreekuur van Mr Van Oppen ontving deze het bezoek van Cesar Timmermans. De meid opende hem de deur, waarop T. in het kantoor der klerken binnen ging en wachtte. De meid T. kennende als een uiterst gevaarlijk persoon, stelde, in de keuken teruggekeerd, mevrouw Van Oppen van Timmermans binnenkomst in kennis hetgeen nogtans door deze niet werd verstaan.

Toen de heer E. Van Oppen, zoon, advokaatprokureur, uit zijn kantoor twee daar vertoevende klienten het vertrekken, drong Timmermans door de deur het kantoor binnen en richtte tot Mr E. Van Oppen, zoon, de vraag diens vader te spreken. Het antwoord hierop luidde afwijzend, waarop Timmermans zei : « Zoo, is papa niet te spreken; nu dan, met u kan ik ook de zaak vereffenen. » Hij loste tegelijk een revolverschot, waarvan de kogel in den arm van Mr Van Oppen drong.

Deze nam door een andere deur de vlucht, waarop Timmermans nogmaals schoot, doch niet raakte. De jonge advokaat had, alhoewel gewond, de tegenwoordigheid van geest die deuraf te sluiten en liep onder den uitroep : « Vlucht, daar is Timmermans ! » den langen weg door den gang naar de deur van het kantoor der klerken toe, om die eveneens te sluiten. Ware dit gelukt, dan ware Timmermans ingesloten geweest en de dubbele moord voorkomen. Doch het slot van die deur was niet sterk. Met eene laatste krachtinspanning trachtte hij de deur dicht te houden, doch hij schoot te kort. Timmermans rukte de deur open en bracht den zoon met een dolkmes eene gevaarlijke wonde in den buik toe.

Op het gerucht snelde de heer E. Van Oppen, vader, toe. Timmermans loste onmiddelijk op deze een schot en verwondde hem in de borst. Toen hief hij het dolkmes in de hoogte om zijn weerloos slachtoffer te doorboren, toen mevr. Van Oppen en de oudste dochter kwamen en zich in den gang tusschen beiden wierp. Mevrouw Van Oppen omvatte de hand waarin Timmermans den revolver hield, terwijl de oudste dochter, mej. Maria Van Oppen, den arm greep, waarin Timmermans den dolk omkneld hield. Eene vreeselijke worsteling ontstond thans. Mej. Maria, oud 19 jaar, viel op hare knieen en smeekte den ellendeling : « Steek mij dood, maar spaar toch mijn vader. » Eene dolksteek in den arm van 't heldhaftig meisje was het antwoord.

De woesteling slingerde de weerlooze vrouwen van zich af, viel als een bloeddorstige tijger op mijnheer Van Oppen en bracht hem met zijn dolk doodelijke wonden in borst en rug toe. Intusschen was mijnheer Van Oppen zoon, naar den geneesheer Nyst geloopen om hulp te vragen, doch zeeg in diens huis bewusteloos neer.

Mijnheer Van Oppen vader, en de dochter vluchtten met mevrouw Van Oppen in het tegenover hun huis gelegen kantoor van het kadaster, waar de heer Wynen de beide gewonden de laatste hulp verleende. Mijnheer E. Van Oppen vader, gaf na eenige oogenblikken, onder den uitroep : « Het is toch ongelukkig, » den geest.

De dader, die in de worsteling ook gewond is, werd ontwapend en aangebonden door den concierge van het hypotheekkantoor, Legras, aan wien hij zeide :

« Ik heb mij gewroken. »

Ons blijft nog — zegt de *Limburgsche Courrier* ten slotte — een laatste trek te vermelden van innige kinderliefde, wier voorbeeld te vergeefs zal worden gezocht. Mej. Maria, alhoewel uitgeput door bloedverlies, vroeg herhaaldelijk naar den toestand haars vaders. Men gaf de meest geruststellende verzekeringen. Haar einde voelende naderen, zegde zij : « Als ik nu maar papa het leven heb gered, sterf ik gaarne. »

—

Het derde slachtoffer van den vreeselijken moord te Maastricht, M. E. Van Oppen, zoon, oud 22 jaar, is gisteren overleden.

—

Eene andere tijding zegt :

» De moordenaar Timmermans wordt in de gevangenis te Maastricht dag en nacht streng bewaakt, uit vrees dat hij een einde aan zijn leven zal maken. »

Politiek overzicht

Alle hoop van overeenkomst tusschen Rusland en Engeland schijnt nog niet verloren te zijn, olschoon men de uitleggingen van generaal Komaroff te Londen als onaanneembaar acht. Maar de ministers van koningin Victoria hebben besloten, alleen tot het uiterste te gaan, nieuwe opheldeningen te vragen aan hunnen eigen militairen vertegenwoordiger. Dit zal wellicht tijd geven om tot bedaring te komen en de gedachte te doen rijpen dat het beste middel om oorlog te vermijden zou zijn, dat Rusland en Engeland zich aan eene bemiddeling wilden onderwerpen.

Ziehier den tekst van het verslag van generaal Komaroff over de zaak van Pendjeh :

« Onze afdeeling naderde den 15 maart Dasch-Kepri, op onzen oever der rivier Koushk. Bij de brug vond ik eene verschansing, door Afghanen bezet, en ten einde eene botsing te voorkomen schikte ik troepen op zijl w[illegible] afghansche standplaatsen. Den 14 [illegible] er wederom wisselingen aangegaan m[illegible] Yate. Wanneer de Afghanen overtuigd waren dat wij niet voornemens waren hen aan te randen, begonnen zij van dag tot dag meer ons kamp te naderen. Den 15 maart zonden zij tegen eene onzer compagnien, gelast om eene verkenning te doen, drie compagnien al met een stuk zamen en ruiterij. Hun euvelmoed en trotschheid groeiden steeds aan.

» Den 16 hielden zij eene hoogte bezet, die den linker kant van ons kamp beheerschte en zij begonnen met er verschansingen op te richten. Zij vestigden eenen post ruiterij achter onze lijnen en stelden een piket ruiterij binnen het bereik van het geweer van onzen waadbaren overtocht der rivier. Den 17 zond ik aan den bevelhebber der afghansche troepen eene krachtdadige opeisching om voor den avond den linkeroever van den Koushk en den linkeroever van den Murghab te ontruimen, tot aan de monding van den Koushk. Ik ontving voor antwoord dat, gelijkvormig aan den raad der Engelschen, zij weigerden zich achter den Koushk terug te trekken. Ik stuurde hen nog eenen bijzonderen brief, in zeer vriendschappelijke bewoordingen opgesteld.

» Om mijne opeischingen te ondersteunen rukte ik met mijne afdeeling tegen de afghansche standplaatsen en ik rekende nog op eene vredelievenden uitslag, wanneer het vuur van het afghansche geschut en de aanval der afghansche ruiterij mij de verplichting oplegden den strijd te aanvaarden, waarvan de uitslagen u gekend zijn. »

Deze depeche is gedagteekend 20 maart (russische jaartelling) het is te zeggen den 1 april. Zij is dus geen antwoord op de vraag der uitleggingen van den heer von Giers.

—

Petersburg, 3 april.

De regeering heeft bevolen het zenden van troepen te herbeginnen langs het kanaal van Suez ter bestemming der oostkusten van Azie. Men beschouwt dit bevel als een kenteeken dat de regeering niet aan eenen oorlog met Engeland gelooft, want in het kanaal van Suez zouden de russische troepen gemakkelijk door de engelsche vloot kunnen aangevallen worden.

Eene omzendbrief der russische regeering verbiedt aan de russische dagbladen alle afkondiging over de zaak van Afghanistan buiten de officieele verslagen.

—

De vertegenwoordigers der groote mogenheden wenden ernstige pogingen bij het kabinet van Londen aan, om de uitbersting van eenen oorlog met Rusland te beletten. De gezant van Duitschland, graaf von Munster, zou van zijne regeering bevel ontvangen hebben om aan lord Granville voor te stellen het vraagstuk der afghansche grenzen aan eene bemiddeling te onderwerpen.

Zondag laatst heeft de kanzler van Rusland op eenen officieelen avondstond langdurig en vriendschappelijk gesproken met sir Edward Thornton, gezant van Engeland. Hiermit werd opgemaakt dat de genegenheid der beide regeeringen vredelievender was geworden.